

2. Lavenhet, rof, myrt och
till min trögart triffas:

1. Vi buntit hop din bröllopskrans
Med violblått fäben,
Vi föra dig till det och dans
Med glädje hela fäben,
Grön och rodder: bröllopskrans
Med violblått fäben. ::

Den fjunde:

3. Ja, vad ungdom framfyllt glädje,
Ja, följom blott nöjeslagar:
Vi lyfta minnen samla en fäst,
Sitt glädje vadt äldersdags dagar. ::
Svab detta till det förglitt och fört etc.

2. Vi nos att af tidens grymma lag,
Då fena, förglitta äldersdags dagar,
Den ros, som sig öppnat fört i dag,
Förinnan afson öfva förbas.

1. Svab detta till det förglitt och fört etc.
Sitt glädje vadt äldersdags dagar,
Vi lyfta minnen samla en fäst,
Sitt glädje vadt äldersdags dagar. ::
Svab detta till det förglitt och fört etc.

Den fjette:

En vill en
Sitt till, men god a glädje,
Vad en fatt men godt fäst,

Swärför jag suckar så i fängen.
Om morgondag vårt bröllop sker,
Sta' hon se annat, än det samma;
Då sta' hon wist och inte mer
Springa från mig :: till sin mamma. ::

Den femte:

1. Om jeg naunsin tar mej qwinna,
Jup pju pju, som jeg hä fell sta;
Blir hä ingen förnem gybinna,
Täcke omak hin må ha,
Man husfors aldrig bör ta.
Färligt ä' det fleg jeg försöker,
Ty mästarn ä' waksam a slug;
I hwar minut sei faran öfer,
Stor sak, jeg går på!
Nu är min dag att bli känd, öfwerallt för ett geni.

2. En bör gods a gull förwärfwa,
Jup pju pju, som jeg hä fell sta;
Om wi hä mä hustrun ärfwa.
Hon will husbon'faste ta;
Ä' d'ä för karn inte bra.
Men jeg min stäckars husbonde glömmar,
Han under fenstret står a sei gömmer;
Godt, jeg ju kan så ganska lätt,
Om jeg nyttjar ögonblicket rätt.
För fan i wäld! . . . jeg tyder någon höra . . .
Ä' d'ä den gamla narnn, dra för den och den!
Här ej annat ä' att göra,
Än sjunga min wisa igen:

Jeg will för min stauka brida,
Jup pju pju, som jeg hä fell sta;

Den första:

1. När stormarna rafa och wägen
Kär stutan mot molnena opp
Och windarna gnifla i tägen,
Till hwem sätter folket sitt hopp?
Till styrman — ty honom förutan
Hur går det på stormande haf?
Jo, finns ingen styrman på stutan,
Så bär hela skrofwet i qwas.

2. Så Folket till Rungen bör sätta
Sitt hopp emot stormarnas samn,
Ty will han det fanna och rätta,
Nog förer han skeppet i hamn.
Den sattsen jag derför will yrka
I land som på stormande haf:
Min Rung kan jag älska och dyrka
Och lifwäl ej wara hans slaf.

Den andra:

1. Swärare seglats man aldrig finner,
Än den, som sker på lyckans haf,
Mången stor poltron der hamnen hinner,
Mången bra karl går der i qwas. ::
Fäsfängt mot det hafweri der händer
All din manöver gör försök;
Nej, sätt dig ned till wind sig wänder,
Stoppa din pipa, tänd och röf. ::